

Slovo k prosbám za déšť, úrodu, skončení pandemie

Vážení věřící, minulou sobotu jsme mohli znovu vyznat svoji víru a připojit se celou touhou svého srdce ke Vzkříšenému Ježíši. Mnozí jste přicházeli ke křtitelnici na znamení odevzdání se Ježíšovi a tam zapalovali svíce. Někteří jste nechali i napsaná vyznání víry a lásky k Pánu. Bylo to velmi dojemné při noční vigílii pozorovat všechny hořící svíce do tmy

Velké noci a mohu vás ujistit, že jste samozřejmě byli přítomni v našich modlitbách.

Dnes se na Vás obracím v předvečer neděle Božího milosrdenství. Pojd'me vzývat Boha milosrdného nad současnou situací porušenosti zdraví, ekonomiky a stavu společnosti. Na svátek sv. Marka byl zvyk vycházet do polí a prosit za úrodu, déšť apod. V naší farnosti jsme už před nějakou dobou tento zvyk v obměněné podobě obnovili. Do kostela jsme přinášeli misku se zeminou, nejrůznějším způsobem ozdobenou, buď s rostoucím naklíčeným obilím, či se dřevěnými křížky apod. Ovšem nejen zeminu, ale také různé pracovní nástroje jste nosili k požehnání, aby Bůh požehnal vaše zdroje obživy.

Příští neděli bychom tento zvyk znovu obnovili. Vzhledem k prognózám ekonomů o stavu celosvětového hospodářství poznamenaným pandemií, vzhledem ke klimatickým změnám, mezi něž přichází i velké sucho a nárůst škůdců, pojd'me se modlit. Více než kdy jindy si uvědomujeme: „Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání.“ Během soboty večera v rámci procházky, či nedělního rána můžete donášet do kostela a nechat před oltářem symboly vaší obživy vnesené třeba do ošatek zeminy. Nemělo by jít z naší strany k nějakému bezduchému vzpomínání, jak to bylo dřív, ani k nějaké estetické přehlídce v kostele. Ať jde o skutečný akt víry, kdy s plnou vážností víry předstoupíme před Tvář Nejvyššího s vážně míněnou prosbou za déšť, za požehnání pro naše námahy a obživu. Chceme tím vyjádřit, že Bůh je Hospodin, hospodář nade vším, a že bez jeho vědomí se nehne ani stéblo trávy. Chceme tím vyjádřit i pokoru před jeho moudrostí a otevřít dlaně k jeho požehnání.

Nejde však jen o prošení, ale také bychom měli před jeho tváří vyznávat hříchy své i společnosti a prosit o odpuštění a sílu k nápravě. Měli bychom vyznávat urážky člověka vůči Boží lásce. On dal všechno, i svého Syna, aby nás vykoupil. My jsme skoupí, nebo žijeme ve skoupé společnosti na zpětné vyjádření lásky k Bohu. Mezi hříchy společnosti patří nezachovávaní dne odpočinku a dne pro Hospodina, porušování tohoto dne těžkou prací, nákupy a neúčastí na bohoslužbách. Nevážení si svátostí, zdrojů spojení se Bohem a našeho posvěcení, zvláště svatého přijímání a zpovědi. Zpochybňování instituce manželství mezi mužem a ženou. Nerespektování lidského života od jeho přirozeného začátku do přirozeného konce (interrupce ani eutanázie) a jistě se by hříchů společnosti i jednotlivců našlo více než dost.

V Bibli bychom našli ve Třetí knize Mojžíšově, Leviticus, ve 26. kapitole, pasáž o požehnání či prokletí Božího lidu v závislosti na jejich věrnosti Bohu. Ve 40. verši a dále se píše: *Vyznají-*

li však nepravost svou i svých otců, že se vůči mně dopustili zpronevěry a navíc se mi stále stavěli na odpor ... rozpomenou se kvůli nim na tu zem. Podobně i při novém budování zbořeného Jeruzaléma vyniká Nehemiášova kající modlitba, vyznávající Boží věrnost a velká obdarování a nevěrnost Izraele, který se dostal do velkých těžkostí (srov. Neh 9. kapitola). Konečně i list svatého apoštola Jakuba učí: *„Vyznávejte se tedy vzájemně ze svých hříchů, modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Mnoho zmůže a velmi je účinná modlitba spravedlivého! Eliáš byl jen člověk jako my: vroucně se pomodlil, aby nepršelo, a nezapršelo v zemi tři roky a šest měsíců; znova se modlil, a nebe dalo déšť a země přinesla úrodu“* (Jak 5,16-18).

Chceme-li Boha prosit o hmotnou zajištěnost a zdraví, neměli bychom být jen povrchními prosebníky, kteří prosí jen, když jim teče do bot, a když se vše dá do pořádku, potom si na Otce ani nevzpomenou. Chceme-li Boha prosit, potom nezapomeňme ani děkovat za to, co už nám dal, a že toho nebylo málo. Chceme-li Boha uctívat, chválit a klanět se mu, měli bychom ho chtít obdivovat v tom, čím je a co zamýšlí. Uctívání je ztotožněním se s tím, koho uctívám. Tedy klanět se i jeho řádu života a lásky v pravdě, tak jak to vidí on, ne jak si myslíme, že by to asi mohlo být. Klanění bez pokání, je pouze vnějším pukrletem. Prošení bez děkování je netaktní a jednostranné. Děkování bez chvály je přetvářkou. Kniha Zjevení Janovo, poslední kniha bible, učí o tom, k čemu se všichni chystáme, k věčné chvále Všemohoucího před jeho Tváří. *„Potom se podívám, a hle – veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, odění bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: Za svou záchranu (vděčíme) našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“* *Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla (přísluší) našemu Bohu na věčné věky! Amen.“* *Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?“* *Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty.“* *Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim (sníží) a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí“* (Zj 7,9-17).

Pojďme se tedy v době velikonoční klanět, vyznávat z hříchů, děkovat a prosit. A Pán dá opět Ducha života a požehnání své zemi a svému člověku.